

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 44915

гр. София, 14.12.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 83 СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА

като разгледа докладваното от СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА Гражданско дело № 20231110168038 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.12-19 от Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Образувано е по молба вх. №359171/13.12.2023 г. на М. И. Б. лично и за детето М. М. Б., за издаване на заповед за налагане на мерки за защита от домашно насилие по ЗЗДН срещу А. А. К.. В молбата се излагат твърдения, че за времето от началото на м. октомври до настоящия момент ответникът е извършил акт на психически и емоционално домашно насилие над молителя и детето, изразяващ се във възпрепятстване контактите между молителя и детето, между баща и син. Сочи се още, че ответникът не отговаря на обаждания и съобщения на молителя, не спазва уговорени срещи, забранява на служителите в детското заведение да позволяват на молителя да се вижда с детето. Претендира се издаване на заповед за защита от домашно насилие.

По така депозираната молба за защита, съдът намира следното:

Съгласно чл. 126, ал. 1 от СК родителите и ненавършилите пълнолетие деца живеят заедно, освен ако важни причини налагат да живеят отделно, т.е. правилото е, че децата живеят при своите родители. В чл. 127 от СК е предвидена възможност за родителя (при разделено живеене на родителите и липса на тяхно съгласие) да поиска от съда да постанови къде ще живее детето, кой ще упражнява родителските права, какви ще бъдат личните отношения между неупражняващия родителски права родител и детето и каква ще бъде издръжката на последното. Когато родителите живеят разделено, тяхното дете или деца трябва да живее, респ. да живеят, при единия от тях, освен ако важните причини по смисъла на чл. 126, ал. 1 от СК налагат детето да живее при трето лице. В настоящия случай се твърди, че ответникът вече не живее с молителя, вземайки детето М. със себе си. Ето защо, ответникът не е нарушил закона, а е действал в унисон с правото и задължението си по чл. 126, ал. 1 от СК. Действително чл. 2 от ЗЗДН дава дефиниция на понятието „домашно насилие” и то представлява акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. Насилническият акт обаче не може да бъде правомерен, т.е. извършен в изпълнение на законово задължение, какъвто е настоящия случай. Разбира се, детето да живее при някой от родителите му подлежи на преценка при решаване на спора по чл. 127,

ал. 2 от СК, респ. в бракоразводния процес (арг. от чл. 59, ал. 4 от СК). По същия начин съдът следва да процедира дори и в хипотезата за констатирано евентуално „насилствено” извеждане на детето от семейната му среда от единия родител, а именно дали това поведение на родителя не е основание за предоставяне упражняването на родителските права на другия родител. Между родителите на малолетния М. е налице спор за родителски права, който ще се решава по съдебен път. Сочи се, че вече е заведено дело за решаване на въпроса за родителските права и лични контакти. Безспорно е, че поведението на родителите при спор за родителски права причинява известни негативни и сигурно сериозни емоционални преживявания у самите родители и у децата им, но според настоящия съдебен състав описаното поведение на ответника спрямо детето М. не представлява домашно насилие, а може и следва да бъде основание за точно спазване на определен режим на виждане между баща и дете от двете страни. Да се приеме обратното означава, че по почти всяко дело за развод по исков ред, респ. за родителски права, ищецът може при поискване да получи и защита по ЗЗДН, което е абсурдно (аргумент за това е и забраната по чл. 5, ал. 3 от ЗЗДН). Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че обстоятелствата, посочени в молбата за детето М. и баща му, не съдържат признаците на акт на домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН.

Трябва да се посочи също така, че съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите (чл. 5 от ГПК). Този смисъл предполага, както бе изложено, децата да живеят при родителите си или при единия от тях, като спорът между родителите се решава съгласно чл. 127, ал. 2 от СК или чл. 59, ал. 4 от СК, но винаги съобразно интересите на децата.

Като съобрази гореизложеното, съдът намира, че молбата за защита по ЗЗДН на М. И. Б. лично и за детето М. М. Б. е недопустима, поради което същата с приложенията ѝ следва да бъде върната, а производството по делото – да бъде прекратено.

Мотивиран от изложеното и на основание § 1 от ЗР на ЗЗДН, във вр. с чл. 130 от ГПК, *СЪДЪТ*

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА молба вх.№359171/13.12.2023 г. на М. И. Б. лично и за детето М. М. Б. за защита по ЗЗДН с приложенията, и **ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО** по гр.дело №68038/2023г. по описа на СРС, III ГО, 83 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на молителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____